

Søren er en lille vaks og ekspansiv menneskelig bulldozer på godt et år. Alt i ham strutter af livsappetit og erfaringslyst, og han er således godt igang med at lære sig selv, sin krop og sine nære omgivelser at kende.

Lige nu bruger han den nyvundne kompetence, selv at kunne stavre omkring, til at lære husets indretning, herunder familiens køkkenskabe at kende.

Skabene under køkkenbordene udgør en ideel udfordring. Her er alt direkte i hans højde. Lågerne i skabene er som døre med håndtagene for en gangs skyld placeret i netop den rette højde. Det er bare at tage fat og hive til, og vupti, åbenbares de mest forunderlige skatte: gryder, fade, skåle osv.

I køkkenskabet under vasken opbevarer familien imidlertid dens samling af rengørings- og køkkenkemikalier. Det er opvaskemiddel, brun sæbe, skurepulver og inderst i skabet de skrappe sager: salmiakspiritus, terpentiner og toiletrens.

Sørens mor er naturligvis bekymret for, at han skal komme til skade med alt dette giftige stads. Alligevel har vanen og traditionen ikke endnu fået hende til at flytte kemikalierne til et mere hensigtsmæssigt sted.

Så da Søren denne blanke formiddag indleder sin feltundersøgelse, har hun, som ellers har ladet barnets autonome praksis udfolde sig over et stort frirum, et problem, hun kun mener at kunne løse gennem et absolut forbud mod, at han åbner dette køkkenskab. De andre skabe kan han uhindret få lov at gå på opdagelse i, men dette ene vogtes med en ihærdig nidkærhed. Det bliver da heller ikke underligt, at det netop er dette hemmelige skab, Søren koncentrerer al sin energi på at få adgang til.

Snart udløser moderens venlige, men bestemte afvisninger en veritabel magtkamp mellem hende og Søren. Moderens afvisninger opleves som en gennemført urimelig krænkelse af hans ret til autonom virksomhed. Og eftersom forbudets logik ikke bliver (eller kan blive) kommunikeret til ham, opleves det som et møde med selve verdens samlede urimelighed, iklædt skikkelsen af den tidligere højt elskede mor.

Hans retfærdige kamp mod overmagten resulterer, som den må, i, at moderen korporlig demonstrerer magtforholdet ved at bære ham ud af køkkenet. Inde i stuen kaster han sig i håbløs fortvivelse skrigende på gulvet og sparker vildt omkring sig.